

# **MEMÒRIES DEL VOLUNTARIAT AL DISPENSARI DE TOUCAR, SENEGAL.**

PER JUDITH IÑIGUEZ GRANÉ:

Tot va començar a finals del 2013 quan vaig proposar a tres dels meus amics de la universitat de fer un voluntariat. Jo ja feia anys que hi pensava però mai havia trobat ni el moment ni les persones adients que m'hi volguessin acompanyar. En Pasqual, l'Anna i la Sara, que tot s'ha de dir, s'apunten a tot, no van dubtar en acceptar, així que va començar "La Gran Búsqueda".

Vam mirar moltes pàgines webs i vam enviar emails a totes les organitzacions que ens van semblar interessants. Només unes quantes ens van contestar abans de que passés una setmana, una d'elles, i per concretar, la que ens va contestar abans va ser CCONG. En Rafa ens va proposar de fer un skype per explicar-nos totes les opcions que teníem, ja que, tot i ser els 4 estudiants de medicina, no descartàvem fer un voluntariat basat en l'educació. Un cop fet aquest skype teníem bastant clar que, en el cas que anéssim, triaríem el voluntariat al dispensari de Toucar.



Ens vam haver d'enfrontar a quatre parells de pares que ens demanaven tot tipus de detalls sobre el viatge que ens proposàvem realitzar, així que en Rafa es va oferir a fer una sessió informativa per explicar-nos com funcionaria tot. Els pares van sortir d'allà amb les idees bastant clares, tenint en ment que semblava que era un projecte bastant tangible i que, en general, estaríem bé.

Tots els preparatius anaven vent en popa, en Rafa ens va enviar el dossier informatiu amb tota la informació sobre el nostre viatge, ens va gravar un disc amb tot de llibres i articles referents al món del voluntariat i la salut i vam comprar el vol.

Cap a mitjans de febrer va sortir la primera notícia de l'Èbola a l'Àfrica, ens vam espantar moltíssim i, com que estàvem d'exàmens i no teníem gaire temps per pensar-hi vam decidir que en cas que el mes abans d'anar-hi hagués sortit un cas de Èbola a Senegal no hi anàvem. Per sort, això no va succeir i, el dia 17 de juliol, nerviosos i entusiastes vam pujar a l'avió rumb Dakar.

Vam arribar a l'aeroport descol·locats. Hi havia moltíssima gent i tot era bastant caòtic, molt diferent a l'ordre de Barcelona. Tot i això, suposo que a causa de l'emoció vam esperar estoicament. Just baixar de l'avió vam trucar a l'Ousmane, el nostre guia. Ens estava esperant a fora i ens va recomanar que canviéssim els diners al "banc" que hi havia dins l'aeroport abans de sortir. Les cometes no han sigut un error d'escriptura, estan posades amb total intenció. Un cop passat el visat, vam sortir a recollir les maletes i el més semblant que es podia contemplar d'un banc era una paradeta on hi

havia un paper que concretava canvis de moneda. Ens vam apropar i, efectivament, allò era el banc que ens havia dit l'Ousmane.

Un cop fet el canvi de monedes, que, per cert, és impressionant perquè arribes amb dos bitllets i t'en donen 100 o així. Vam sortir i vam trobar a l'Ousmane esperant-nos fora. Feia molta calor i va ser tot molt agobiant perquè tothom intentava que anéssim en el seu taxi. Ens vam presentar i ens va portar fins a un parking on ens estava esperant un taxi d'un suposo que seria amic seu. Ens va portar a l'alberg que en Rafa ens havia reservat i al dia següent també ens va acompanyar a fer unes quantes compres abans d'agafar el autobús que ens portaria fins Toucar, un viatge de 6 hores. Tot això acompanyats de l'Ousmane que va fer un treball esplèndid amb nosaltres. Ens va tractar súper bé i ens va fer sentir a casa en un país que era nou per nosaltres.



Un cop arribats a Toucar, ens va acompanyar a casa el Doctor Pape Ndow, on ens van donar de sopar. Un cop acabats ens vam haver de dividir: l'Anna i la Sara van anar a casa la "sage femme" que estava dins el recinte del dispensari i que, tot s'ha de dir, era bastant luxós dins el que havíem vist, i en Pasqual i jo vam anar a una casa que estava més integrada en el poble, i que, per tant, era molt més precària. L'Ousmane es va quedar amb nosaltres 3 dies fins que ja estàvem més o menys adaptats, que va tornar a Dakar.

Durant aquells tres dies, vam fer una visita a Ndock per conèixer la resta de voluntaris i ens va ajudar en tot allò que vam necessitar, per exemple, jo ja feia temps que tenia en ment proposar de repartir tots els raspalls de dents que ens havia donat la ONG a l'escola tot fent una sessió informativa. L'Ousmane ens va acompanyar a parlar amb un dels professors de l'escola que va acceptar a organitzar-ho tot. Va ser una experiència molt gratificant per tots perquè allà si que ens vam sentir 100% útils i ajudant de debò.



A en Pasqual i a mi, ens va costar adaptar-nos bastant perquè vivíem integrats 100% en la cultura africana, però per sort menjàvem i ens podíem dutxar a casa el doctor, que dins el que cap estava molt bé. Un lavabo normal en el que no funcionava la cadena però que no era una letrina bruta. La dutxa depèn de quin dia no funcionava i quan ho feia no ens imaginem mil luxes, estem parlant de un ratjolet d'aigua. Quan no funcionava amb una galleda d'aigua ja fèiem. Però amb això ja teníem les necessitats primàries cobertes i ens deixava disfrutar de tot el que ens oferia la nostra família.



La casa on ens allotjàvem era grandeta, hi havia cabres i cavalls campant "a sus anchas" i la nostra habitació era bàsicament el llit, apenes hi cabien les maletes i per entrar en el llit havíem de passar per sobre de les maletes. Tot i això, no m'arrepenteixo gens d'haver anat a parar amb la família Ndiaye, es van portar meravellosament amb nosaltres, ens van integrar en tot els aspectes i donat que era una família molt gran (formada per tres avies, tres pares amb les respectives dones i tots els fills), ens divertia molt passar estona amb els nens i amb els adults.



Vam enganxar el naixement d'un nadó i el seu bateig i tota la festa pertinent, un concert de tambors i ens van portar un dia a llaurar amb ells. Els nens són adorables i passàvem moltes estones jugant amb ells. També vam tenir la sort de presenciar la gran festa del ramadam, la segona festa més important en la cultura musulmana, ens van fer confeccionar uns vestits a mida que vam lluir amb molt d'orgull i ens van incloure en tots els plans del dia.



Tema dispensari, jo m'imaginava algo molt més precari, em va sorprendre cap a tota la organització i material que hi havia. Tot s'ha de dir que tot era nou d'aquest mateix any, ja que ens van ensenyar el dispensari antic i si que deixava bastant que desitjar. Lògicament, no estem parlant dels serveis hospitalaris d'Espanya, però deu ni do. Eren dos casetes: la primera consistia en el dispensari pròpiament dit que



constava d'una sala de consulta, una de cures, una de cures intensives, una amb una nevera amb els medicaments, un lavabo, una sala d'espera i una farmàcia. L'altre era maternitat, on hi havia una habitació on dormien les matrones fent guàrdia, una sala per la "sage femme" que passava consulta, una sala de cures, una sala de parts i dos habitacions on es quedaven les dones que havien donat a llum durant unes quantes hores.

Hi havia personal de sobres, només un doctor i varis infermers però que se les apanyaven més que bé per oferir bons serveis. Si que és veritat que vaig tenir la sensació que es té menys informació en quant a sanitat que aquí, punxen les vacunes o les injeccions on els volen i recepten paracetamols per tot, em va sorprendre molt la fe cega que tenen en la medicina. No puc assegurar-ho al 100% però diria que alguns dels tractaments que vaig escoltar que es donaven no eren correctes.

Em va decebre el fet que la sanitat allà és privada, ens van venir un parell de cops ferides que es podrien haver curat fàcilment si s'haguessin detectat abans però a falta de diners la gent no va al metge. Jo, particularment, em vaig sentir que no era de gaire ajuda. Per mi va ser molt emocionant perquè em van deixar fer moltes coses i vaig aprendre, tot i que ho vull contrastar amb allò que aprengui d'ara en endavant a Barcelona en al meva formació com a metge. En cap cas estic dient que no fas coses, em vaig sentir profitosa ja que vaig ajudar en tot el que podia, però, humanitàriament parlant, no em vaig sentir d'ajuda, ja que a mi m'hagués agradat poder donar els serveis que JO, voluntària, oferia, gratuïtament a tot aquell que el necessités. És un dels factors que més em va decebre i que tinc clar que si repeteixo (que és molt probable) intentaré canviar o enfocar d'una altra manera.

Vam tenir la sort d'assistir a quatre parts a primera filera gràcies a una de les millors matrones, l'Olly, que ens trucava sempre que algú trencava aigües fos l'hora que fos.



En el tema personal o sentimental, em vaig sentir molt ben acollida per totes aquelles persones que vaig conèixer. Els senegalesos, almenys els que jo vaig conèixer, són molt generosos i atents sobretot quan veuen que vas a ajudar-los i a donar-los el millor de tu. També suposo que depèn del grau d'implicació que tinguis però la nostra família

ens va cuidar moltíssim i a casa el doctor sempre ens van tractar i ens van incloure en tot moment.

Hi ha hagut molts aspectes destacables, entre ells la brutícia a tot el poble, no hi ha papereres ni contenidors enlloc, així que no tens més remei que tirar les coses al terra. També em va sorprendre la manera com els nens més petitets disfruten amb res, a diferència d'aquí que necessiten tenir moltes joguines i consoles per ser feliços, allà amb res ja disfruten. En general, tot es valora molt més.



Potser el que més em va molestar va ser el fet que tothom et demani coses, és el normal ja que per ells nosaltres som rics, però per nosaltres que som joves i, en el meu cas em sap mil greu dir-lis que no, era molt molest anar caminant i que tant nens com adults et demanessin o diners o les sabates o el rellotge...

Vam tornar 3 dies abans a Dakar per fer una mica més de turisme i vam agafar una mica de por ja que durant tot el mes havien augmentat molt considerablement els casos d'èbola a tots els països que rodejaven Senegal, així que teníem por que ens tanquessin fronteres, per sort vam tornar sans i estalvis.

En general, va ser una experiència molt bonica i totalment recomanable per tothom que busqui viure una experiència diferent.